

FRA VIBORG-EGNEN 2023-24

FRA VIBORGEGNEN

2023-24

Årbog udgivet af Historisk Samfund for Viborgeggen

88. årgang

FRA VIBORGEGNEN 2023-24

er redigeret af

Steffen Elmer Jørgensen, under medvirken af Lars Agersnap Larsen.

Forsidebillede: Nytorv 1829 malet af Ole Magnus Rasch. Til venstre ses ejendommen, der i dag bærer nr. 5-11, som fra 1791-1821 var ejet af stiftamtmand Niels Sehested. Foto Sundbysamlingerne.

Redaktionen har så vidt muligt forsøgt at respektere ophavsrettighederne til bogens illustrationer. Føler nogen deres rettigheder krænket og gør berettigede krav gældende, vil de naturligvis blive honoreret.

Layout og tryk: Tarm Bogtryk A/S

Trykt i 400 eksemplarer

ISBN 978-87-970897-5-0

Indhold

OLE DEGN (†) – STEFFEN ELMER JØRGENSEN Stiftamtmand og amtmænd i Viborg og deres boliger 1662-2006 . .	7
HANS JØRGEN LYSHOLM Symboler i Viborgegnens kirker	65
JØRGEN JUUL PETERSEN En Viborg-farvers bekendelser	99
CHRISTIAN ALS Kongenshus Mindepark	117
HENNING PEDERSEN En gammeldaws skole.	145
ERIK JØRGENSEN Knud Skytte alias Jacob Nielsen. En næsten glemt hjemstavnsforfatter	155
Årsberetning for 2022	159
Årsberetning for 2023	162
Regnskab for 2022	164
Regnskab for 2023	166

HISTORISK SAMFUND FOR VIBORGEGNEN

Bestyrelse:

Erik Jørgensen, formand, Viborg

Karen Elisabeth Stub, næstformand, Bruunshåb

Steffen Elmer Jørgensen, redaktør, Viborg

Jens Thomsen, kasserer, Skals

Lars Agersnap Larsen, webmaster, Hald Ege

Roar Ploug, Viborg

Hans Jørgen Lysholm, Viborg

Inge Chaillioux, Hald Ege

Asger Loldrup, Viborg

Samfundets ekspedition:

Roar Ploug,

Gefionsvej 6,

8800 Viborg,

Tlf. 86 62 91 60.

Bidrag til årbogen:

sendes til *Steffen Elmer Jørgensen*, Dumpen 7, 1. sal, 8800 Viborg.

En Gammeldaws Skole

En januardag i 1964 ankom jeg til Rødning som passager i rutebilen fra Viborg. Mit samlede pikpak fyldte ikke meget, så jeg kunne sagtens stå af bussen foran Rødning Skole med hele min indflytningsbagage i favnen. Der gik ikke mange minutter, før jeg var installeret i en forholdsvis ny lærerbolig på Ingstrupvej fem minutters gang fra skolen. Jeg skulle på græs i Rødning. Det kaldte man det, når seminarieelever midt i deres uddannelse blev placeret et eller andet sted i riget i et halvt år for at afhjælpe lærermanglen, som var størst på landet. Jeg konstaterede straks, at villaen altså var temmelig stor – den skulle jo lokke lærere til – og at mit habengut knapt var til at få øje på i de omgivelser. Der var fem værelser plus køkken og bad og fuld kælder, i realiteten tre etager.

Møbler var det til gengæld småt med. Så vidt jeg husker, var det eneste møbel i huset en vaskebænk, og så var der et køleskab. Nej, i køkkenet var der faktisk en hyggelig krog med en fast og en løs bænke og et ikke flytbart lille bord. Jeg tror ikke, der var en seng. Hvis der var, blev den i hvert fald udskiftet dagen efter med en, jeg tiltuskede mig hos naboen. Naboeerne var nemlig rigtige naboer alle sammen, der gerne ville hjælpe en fattig seminarieelev med både dit og dat. Få dage efter havde jeg både lænestole og sofaer – af svingende kvalitet – og vaskebænken var blevet hævet op til en position som dagligstuebord.

Skolegangen gik i gang næste morgen. Fadervor og en salme markerede naturligvis skoledagens begyndelse. Der var, så vidt jeg husker, kun 70 elever, og skolen havde tre lærere: Førstelæreren, en småbørnslærerinde og mig. Det var en 4-klasse skole. 1.klasse gik for sig selv, 2. og 3. klasse gik sammen og kaldtes "Bette

Røddings nyeste lærerbolig (1964) Foto Henning Pedersen.

2.” og “Store 2. Tilsvarende med 4. og 5. klasse, og den kvikke læser kan så nok regne ud, at 6. klasse hed”Bette 4.“og 7. hed”Store 4.” Faktisk kunne det sagtens gå i de fleste fag. I f.eks. geografi og historie var det helt uproblematisk. Om børnene lærte om Jugoslavien det ene eller andet år kunne vel være lige meget. Det var værre i fag som engelsk, regning og dansk. Der kunne det være nødvendigt at lade den ene halvdel lave småopgaver selv, mens undervisningen foregik i den anden halvdel. Skolen havde et samarbejde med Ingstrup Skole, hvor børnene kun gik i skole hver anden dag, og hvor der kun var en enelærer. De største af børnene kom så tre gange om ugen op til Rødding, ikke i skolen, men i forsamlingshuset sammen med de ældste børn fra Rødding Skole. Der foregik bl.a. fysik – og gymnastiktimerne, og det var mig, der var læreren der. Gymnastikken var henlagt til festsalen, og der var ganske sparsomt med redskaber. Der var ingen bomme og ribber f.eks., og det var, mens jeg var der, der blev anskaffet en rullemåtte. Det er egentlig lidt ubegribeligt, at jeg senere fik arbejde på en gymnastikhøjskole, når man tager min undervisning i gymnastik (eller mangel på samme) i Rødding Skole i betragtning. Jeg var lige så ivrig som børnene efter, at det skulle blive forår, så vi kunne komme ud at spille fodbold.

Jeg var kort sagt rigtig kommet på landet, og mindre end et døgn efter, at jeg var dukket op, var jeg allerede badmintontræner. Det var nemlig så heldigt, at jeg straks blev sat på kost ved graveren og hans kone, og graveren, som også var kirketjener, var formand for idrætsforeningen. Der var

Ove Hundahl, Ingstrup 2-klasede skoles sidste enelærer, med ”store” klasse (1951). Foto Tjeleeg-nens Lokalhitoriske Arkiv.

to ting, han gerne ville have jeg hjælp til med: Graverarbejdet, når der af og til var en begravelse, og trænerhvervet – især i håndbold og badminton – i idrætsforeningen. Jobbet som hjælpegraver gav en lille ekstra skilling – 10 kr. så vidt jeg husker – men trænerjobbet var naturligvis ulønnet. Til gengæld banede det vejen til at gøre bekendtskaber, og jeg fik hurtigt en omgangskreds af mekanikere, landbrugsmedhjælpere – som hed karle dengang – tømrerlærlinge, og da jeg samtidig tilbød, at hvem som helst også af børnene kunne komme og besøge mig eller mit store hus – jeg låste aldrig døren – fik min villa snart en funktion som Røddings andet forsamlingshus, eller ungdomsklub om man vil. Ideen til at starte en ungdomsklub i Rødding blev helt sikkert født, mens der sad en flok unge mennesker og bælledede kaffe i sig omkring vaskebænken, som jeg virkelig tror nød sin opstigning i samfundet. Og der blev ikke kigget fjernsyn, for sådan et havde jeg slet ikke. Nej, man sad faktisk og snakkede sammen og satte indimellem en plade på grammofonen.

Der var ikke de helt store tilbud til børn og unge i Rødding. Idrætsforeningen tilbød fodbold, håndbold, gymnastik og badminton, og Rødding KFUM tilbød håndbold og bordtennis. Der var et ganske tydeligt skel mellem missionsfolkene og de mere sekulære i Rødding, som bl.a. kom til udtryk ved, at KFUM'erne cyklede ned til deres håndboldbane i Sødal Skov, mens de andre brugte stadion. Det skel blev udvisket efterhånden. Jeg tror, at etableringen af en KFUM-spejdergruppe og en ungdomsklub

The Beatles dukker op i Svinedrengen. Forfatteren som sufflør under plinten (1964). Foto i forfatterens eje.

var med til at "forene" de to grupper, i hvert fald blandt de unge, men der var vi slet ikke endnu. Selv spillede jeg håndbold, og jeg blev træner for et par af idrætsforeningens børnehold, af og til også de voksne, men der ville Mikkel Hansen givetvis have været et bedre valg.

En af de ting, jeg prøvede der i vinteren 64, var at sætte en skolekomedie op. Det var der ellers slet ikke tradition for i Rødning. Jeg valgte H.C. Andersens *Svinedrengen*, som blev sat op i forsamlingshuset. Jeg havde moderniseret den lidt – f.eks. kom The Beatles pludselig og spillede, og det blev i det hele taget en stor succes.

Men nu er jeg lige ved at glemme, at jeg jo kun skulle være i Rødning i et halvt år. Jeg skulle tilbage til København og gøre min uddannelse færdig på Hellerup Seminarium. Jeg vil sige, at detastede ikke spor. Jeg var blevet meget glad for at være i Rødning. Jeg fik såmænd lov til at bo en uge mere i villaen, da vikartiden var slut, og den brugte jeg til at tage afsked med menneskene, naturen, atmosfæren i det hele taget, inden jeg steg om bord på bussen igen og agede mod København.

Jeg blev opfordret til at søge tilbage til Rødning Skole, når min eksamen var i hus, og selvom jeg egentlig havde andre planer, returnerede jeg dertil efter sommerferien året efter. Jeg kunne godt bruge et halvt år til at tanke lidt kontanter op, for min mening var – og papirerne var endda allerede i orden – at køre den halve jord rundt sammen med en kammerat og så havne i Australien, hvor jeg tidligere havde været som sømand. Jeg ville simpelthen emigrere. Men jeg trillede altså først i min nyanskaffede bil tilbage til Rødning. Det var et folkevognsrugbrød, og alt, hvad jeg ejede i denne verden, kunne være i den.

Jeg genoptog næsten mit liv fra året før, så vaskebænken kom atter engang til ære og værdighed, og jeg kom igen på kost hos graveren og hans kone. Naboerne sørgede endnu engang for, at huset blev tilstrækkeligt møbleret. Ikke med designermøbler naturligvis, men snarere et tilfældigt sammenrend af pensionerede stole og sofaer.

Jeg fik igen andenlærerjobbet på den nu endnu ældre skole, og jeg måtte forny mit kendskab til kakkelovnen, som var ene om at klare opvarmningen en kort tid endnu, for der gik ikke længe, før skolen fik et oliefyr. Jeg fik nøjagtigt det samme skema og var bl.a. den, der måtte tage sig af sang, formning, fysik, engelsk, særundervisning og gymnastik. Særundervisning var egentlig noget sært noget. Selvfølgelig var der børn iblandt, der trængte til lidt ekstra dansk eller regning, men der var også nogen, der vel egentlig snarere kunne gå under det gamle danske ord "uvorne", og som rent fagligt efter min mening ikke havde brug for ekstra hjælp. To af dem har jeg faktisk god kontakt med den dag i dag. Den ene blev kranfører på Lindøværftet. Den anden blev lektor i græsk og latin på Aarhus Universitet.

Rødding Skole som den så ud til 1967 (ca. 1900). Foto Tjeleegnens Lokalhistoriske Arkiv.

Når skolen stadig kun bestod af den ældgamle bygning med to klasselokaler plus mødelokalet i Forsamlingshuset, skyldtes det især, at der ikke just herskede den rene idyl i det daværende sogneråd i Rødding-Løvel-Pederstrup kommune. Der var vel i virkeligheden tale om en urgammel rivalisering mellem de to næsten lige store landsbyer, Rødding og Løvel, med Pederstrup som lillebroren, der tit havde rollen som tungen på vægtskålen. I Løvel var der som i Rødding en 4-klasset skole plus en 2-klasset i Kistrup, og i Pederstrup var der kun en 2-klasset skole. Så der var altså stadig to steder i kommunen, hvor børnene kun gik i skole hveranden dag. Mange forsøg på at blive enige om at bygge en helt ny stor skole med syv årgange løb ud i sandet, simpelthen fordi man ikke kunne blive enige om, hvor skolen skulle ligge. I Rødding? Eller i Løvel? Det smittede også af på lærerværelset. Jeg fik helt tydeligt opfattelsen af, at man helst ikke skulle fraternisere for meget med Løvel Skole. Det kneb lidt for mig, for den yngste lærer i Løvel blev en af mine gode venner. Rivaliseringen – også mellem de to skoler – gav et pudsigt udslag netop på grund af det bekendtskab. Vi kom nemlig til at snakke om, at vi undrede os over, at de to skoler aldrig havde ekskursioner til f.eks. Bornholm som så mange andre skoler. Vi kunne begge to godt tænke os at arrangere sådan en tur, men da vi forelagde det for kollegerne i hver vores skole, fik vi den forklaring, at det kunne der ikke blive tale om. Man kunne nemlig ikke blive enige med kommunen om en eller anden form for vederlag for ulemperne ved at være væk hjemmefra. Den unge lærer i Løvel sagde, at han gerne ville afsted uanset aflønningen,

6. og 7. klasse på vej til Christiansø (1969). Foto Henning Pedersen.

men fik så at vide, at der nødvendigvis også skulle en kvindelig lærer med, så det lod sig ikke gøre. Men han lod sig ikke afskrække. Han kendte en sød pige i Viborg, og hun ville gerne tage med. Og sådan blev det. Han og pigen fra Viborg drog afsted med Løvel Skoles ældste elever. Det bandede vejen for mig, for når Løvel kunne, så ville Rødding ikke stå tilbage, og jeg fik endda en kvindelig lærervikar med, da Rødding Skoles ældste

klasser drog afsted til Bornholm for første gang. Det var i 1967, og den opmærksomme læser vil selvfølgelig spørge til, hvor den lærervikar dog kom fra, når der kun var tre lærere på Rødding Skole. Og ja, det kræver sin forklaring. I 1967 var skolen nemlig blevet til en ganske almindelig 7-klasset skole af den slags, der i de år skød op over alt i Danmark til afløsning af de gamle landsbyskoler.

I 1967 var kommunalbestyrelsen endelig nået til enighed om, at både Løvel og Rødding skoler skulle være 7-klassede, og i Rødding blev der opført et par nydelige træbarakker for at få plads til alle klasserne. De to 2-klassede skoler blev nedlagt, og enelærerne fulgte med børnene til hhv. Løvel og Rødding. Oven i ansattes der så en ekstra lærer, og der har vi forklaringen på den lærervikar, der kunne tage med på turen til Bornholm. Efter 7. klasse kom børnene i Rødding til Østre Skole i Viborg, og dem fra Løvel kom til Nordre Skole. De store elever fik endda, allerede mens de gik i Rødding, et nyt fag på skemaet, nemlig svømning. En gang om ugen drog jeg med de ældste elever til Vestbadet i Viborg. Jeg fik også indlagt i skemaet, at jeg skulle tage mig af biblioteksudlån til børnene. Der blev nedsat et lille udvalg desangående, og her kom jeg til at arbejde sammen med en af byens andre tilflyttere, den politisk aktive ejendomsmægler Anne Feldt Rasmussen. Sammen med hende tog jeg til bogudvalgsmøder på biblioteket i Viborg. En enkelt gang bestilte vi en bog, som der blev en del debat om i Rødding. Den hed "Dreng pige, mand kvinde." Det var det nærmeste, vi kom til seksualundervisning i Rødding dengang, og den afstedkom adskillige løftede øjenbryn, hvad den næppe ville gøre i dag. Så

En af de nye barakker. Foto Henning Pedersen.

det var nye tider i de to sogne. I øvrigt gik man stadigvæk i skole også om lørdagen, hvad der nok vil overraske en og anden, og en lærer dengang havde betydeligt flere undervisningstimer end en folkeskolelærer har i dag, er jeg ret sikker på.

Skolekomedie i forsamlingshuset (1964). Foto i forfatterens eje.

Der forventedes af i hvert fald de yngre lærere på landet dengang, at de var aktive og gerne initiativrige i foreningslivet, så det var næsten en selvfølge, at jeg var træner i både dit og dat. Som ung lærer forventedes det også, at man hjalp til med at arrangere de forskellige årstidsfester, f.eks. høstfest og fastelavnsfest, og at jeg stod for en del af underholdningen ved menighedsrådets juletræsfest, gik man også ud fra. Jeg må sige, at det passede mig udmærket, så der var vist ikke nogen komite i Rødding, hvor jeg ikke har givet mit besyv med.

Alligevel syntes jeg, der var visse aktiviteter, der manglede i Rødding, så jeg gik ret hurtigt i gang med at etablere en KFUM-spejdertrop. Det kunne jeg ikke have gjort uden forældrenes aktive medvirken, men den skortede det heller ikke på. Jeg glemmer aldrig, da en stor flok fædre med deres traktorer tropede op i udkanten af Sødal Skov og med stor effektivitet ryddede et område, så der kunne placeres en spejderhytte. Og så var der den store gruppe af mødre, der fandt på nærmest at starte en produktion af juledekorationer, som solgtes vidt omkring til støtte for spejderne. Jeg vil næsten sige, at af alt, hvad jeg har været med til at tage initiativ til i hele mit efterhånden lange liv, er der ikke noget jeg ser tilbage på med større glæde end tiden med spejderne i Rødding. Sommerlejrerne, vandreturene, hvor var det dejligt. Og det havde faktisk den effekt, at skellet mellem de missionske og de andre ikke var til at få øje på blandt børnene og de unge.

Det var også tydeligt, at Rødding godt kunne bruge en ungdomsklub i vinterhalvåret. Jeg var vant til klubarbejde i København, og lærervillaen fungerede næsten som sådan. Men det var ikke sikkert, det kunne holde

i længden. Den kunne jo tænkes på et tidspunkt at skulle være rammen om et familieliv. En dag dukkede Anne Feldt Rasmussen op hos mig. Hun foreslog, at hun og jeg skulle gå i gang med at få etableret en ungdomsklub. Hun fik en meget aktiv radikal husmand, Erling Nørskov, med på vognen – også andre, men de to var de vigtigste – og så gik arbejdet ellers i gang. Det skete ikke uden modstand fra sognerødderne fra Løvel

Røddingspejderne på lejr i Sødal Skov (1968). Foto Henning Pedersen.

– hvorfor skulle Rødding dog have lov til at blære sig med en ungdomsklub – men de to overvandt alle vanskelighederne, og en flok af Røddings ældre beboere, gamle murere flere af dem, gik i gang med at bygge et klubhus på en grund, man havde fået vristet fra kommunen. I 1968 blev huset og klubben taget i brug, og den mødte efterhånden megen velvilje også hos de mere skeptiske blandt Løvelborgerne. Den blev hele kommunens ungdomsklub.

Som det fremgår, blev det ikke til noget med Australien. Jeg solgte mit VW-rugbrød og købte i stedet en ældgammel Mercedes, der med garanti aldrig ville have kunnet nå så fjernt et mål som Australien. I stedet gik livet i lærervillaen sin gang år efter år. Der var næsten altid folk i villaen, og jeg havde også som regel en eller flere logerende. En tømrer, der var udlært i Rødding og siden var blevet soldat, savnede Rødding så meget, at han flyttede ind efter militærtiden. En gammel ven fra København slog sig ned i et halvt år og ernærede sig som taxichauffør i Viborg. Og så var der alle weekendhippierne, der begyndte at komme, ikke mindst lørdag aften. Ånden fra 68 holdt sit indtog sammen med al den nye musik. Jeg kan virkelig mange af Beatles' sange udenad, og jeg kunne ikke forhindre, at der blev røget en joint eller to af og til – selvom jeg prøvede – og jeg blev mere og mere langhåret, selv røg jeg aldrig. Engang dukkede en af hippierne op med en amerikansk Vietnamdesertør, der blev en lille uges tid. Han hed Bill og spillede udmærket klarinet eller var det saxofon, men det var nu nok ikke Bill Clinton, selvom jeg bildte mig det ind en overgang. Han var som ung venstreorienteret krigsmodstander rent faktisk i Danmark ved den tid.

Der skete endnu en lille forbedring på skoleområdet i min tid. Barakkerne var lidt klejne, kan man sige, og lærerværelset var det mindste af den slags, jeg nogensinde har set. *Sid din nabo næst, men sid ikke lærene af ham*, lyder et gammelt ordsprog, men det var næsten umuligt andet i det lærerværelse. Vi var jo nu fem lærere i Rødding, og vi kunne meget dårligt alle mand befinde os på lærerværelset på en gang. Men sørme om ikke vi fik en barak til og det endda med et fuldt funktionsdygtigt lærerværelse, hvor man oven i købet kunne lave kaffe. Men kunne man nu tillade sig det? Vi startede med at se det lidt an, men en skønne dag bryggede vi en kande kaffe til brug i det store frikvarter om fredagen. Det var store ting.

Det var ved at være nye tider. Verden forandrede sig, og det gjorde livet i lærervillaen også. Man kan sige, at efterhånden som hippierne blev flere, blev de unge fra Rødding færre, selv om de dog aldrig helt forsvandt. Nu havde de jo også fået ungdomsklubben. Jeg var jo også selv i mine endnu formative år og blev efterhånden ret langhåret. Jeg kom mere og mere i Viborg og blev vel stamgæst på Latinerly. Det behøver man ikke blive dranker af. Efter næsten seks år i Rødding blev længslen efter noget andet

Juleafslutning i Rødding Ungdomsklub (1969) Foto Henning Pedersen.

større og større. En nær ven, en græskkatolsk munk af russisk afstamning, der pludselig havde slået sig ned i et ensomt beliggende hus uden for Rødding, bestyrkede mig i, at jeg ikke skulle blive hængende der resten af livet. Jeg skulle begynde at studere teologi, mente han. Sammen med ham fik jeg stablet en alternativ gudstjeneste på benene i Rødding Kirke. Som medvirkende havde jeg et lille kor af børn fra Rødding Skole og skrev

endda et par salmer, og jeg skal love for, at kirken blev fyldt godt op.

Det var vel egentlig sidste gang, jeg tog et udenoms initiativ i Rødding, for i september 1970 forlod jeg stedet for altid. I første omgang tog jeg til Århus, men et par år efter skaffede Anne Feldt Rasmussen mig huset i Hersom, hvor jeg stadig bor. Men det er en helt anden historie. Og Rødding fik næsten på samme tid en splinterny skole, Sødalskolen, som også Løvelbørnene fra en vis alder blev elever på. Og hvor de bestemt ikke nøjes med fem lærere. Vaskebænken har jeg for resten endnu, men den er nu nok ikke helt tilfreds med, at den i dag må nøjes med at stå på loftet i udhuset. Den var lykkeligere som dagligstuebord. Men den og jeg mindes med glæde, at vi engang havde en spændende tid sammen, så på bålet ryger den med garanti aldrig.

Henning Pedersen, født 1940 i Kolding. Læreruddannet. Har virket som højskolelærer, bl.a. på Gymnastikhøjskolen ved Viborg, og dramatiker. Har skrevet mange historiske spil til arrangementer på Hald Hovedgård og Borgvold. Skrev også spillet om Bisp Gunner, der opførtes ved domkirken i 2010. Leverede for tiende gang i 2021 årets kongehyldningsspil i Viborg. Har udgivet flere lokalhistoriske bøger, f.eks. børnebogen om Rasmus, der dumper ned i Viborgs middelalder.

Historisk Samfund for Viborgeggen

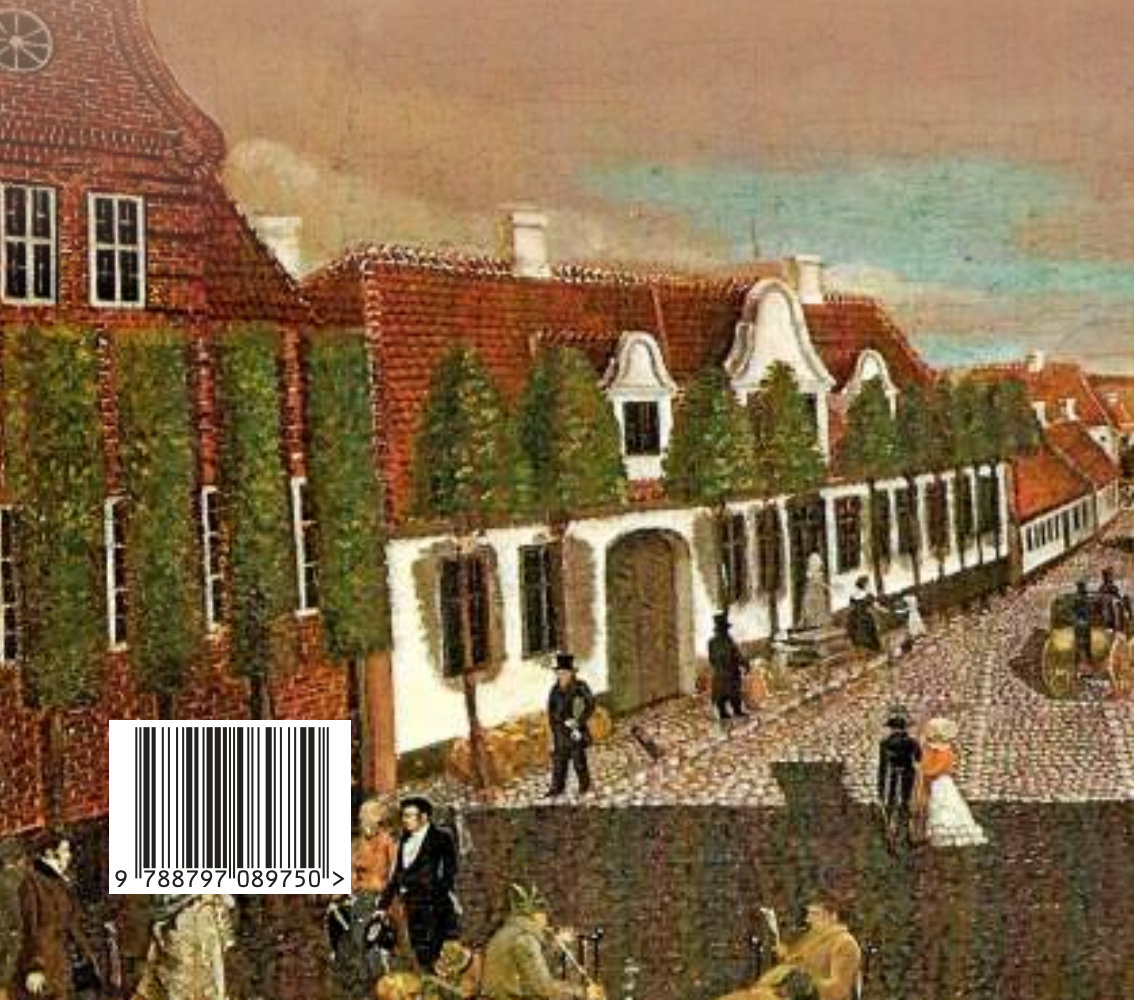
En række personer med historisk interesse i det daværende Viborg Amt besluttede i slutningen af 1920'erne at etablere et fællesskab og at oprette en forening til fremme af denne interesse. Formålet blev *at vække historisk interesse hos amtets befolkning og indsamle oplysninger om historiske begivenheder i amtet, om befolkningens liv og færden i tidligere tider og om personer, der har haft en særlig betydning for denne del af landet samt at værne om historiske minder.*

Foreningen fik fra sin oprettelse navnet Historisk Samfund for Viborg Amt, men med Strukturreformens ikrafttræden 1.1. 2007 blev navnet ændret til Historisk Samfund for Viborg-egnen. Det er i 2023 valgt at kalde samfundet for Historisk Samfund for Viborgeggen.

Foreningen har siden bestræbt sig på at efterleve sit formål dels ved udgivelse af en årbog, dels ved afholdelse af offentlige møder med foredrag af historisk indhold og ved at bidrage til og støtte udgivelsen af historiske arbejder vedrørende egnen.

Det nye navn ændrer intet ved disse forhold, der siden 1929 har betydet udgivelse af en række publikationer samt årbogen. En stor del af disse udgivelser kan fortsat erhverves til favørpris.

Indmeldelse og henvendelse om publikationer modtages af Roar Ploug, Gefionsvej 6, 8800 Viborg, tlf. 86 62 91 60, eller via hjemmesiden historisksamfundviborg.dk.

9 788797 089750 >